duo ōia in quibus remisȝ, illos vide apud Suar. l. 4. c. 4. n. 3,
cujus̄ō assentire quiis debet, tepidam aquam aliquid caloris, et
frigoris continere, et sic de aliis ōiis remissis, nō tāme tñ, nō
huius rei, ē qā ōia ē pugnant nō sunt ētiā ppriè sumpta
sd sōl ētiā intensa. Cōsiderati ōia tālia, ɋrīam dant dem-
ōis repugnantes, et mercentes ōtm, sunt ġ nō dant actus, ōiū repug-
nant actus sū, ē ɋtrārīs, et si ḡū remisso, nō tanta ē hæc repug-
nātia, ut nec dūnitus vinci possit ɋtex nōm factū.

Quæres ulto. Et q ōiū actum istius comparemus hūi?
Rō probabilius videx, comparari tāntum hūs, q actus istus
aliquo mō uiariatiner, virtū sceput aut ptām, sē actus psentē
inclinatiui sī, sē nō; ita censeo cū Sal. t. 2. tract. 10. d. 2. s. 2.
Augest. c. 5. Moral. d. 2. dub. 5. Fūdetur ē qā ut istius ap-
hendet ōtm, sufficiunt spēs, ago sufficienter dīrātur, cōgs ii pau-
tiōres, et pfectiōres sint, magis ac magis facilitabunt ɋrām.

Dixi de hūis nālibus, deg uoīi cū ɋpē: de supnā-
lium ciā dn mō erat; sd hæc ut sit ex 1a. Sec. Dimiti
DD. qd uidere ē apud citatos ibi et Sal. tract. 10. d. 4. s. 4. non
est alia, ḡā Deus, quia ē dicere supnālia; ii hūs di fuit ad hūis
ɋ auini infusi, ɋniam hī tē adeo fiant ē infundantur, ɋles fiunt hūis
sive obtinēti, ɋrāiȝe acqri nātē, ē ē hūi nāles: Aut tū ɋre infusi,
nō ɋri actibus nālibus ɋparari, cū sint supra vires nāe, et intra supnāles.

Quæris ē de his hūis, et ɋpræ meruant nōiā hūs pōē.
Rō nō ē ɋrāi, sd pōē adueniunt, tangam uoē hūi. Sic cōis,
ut refert Sal. supr. s. 5. n. 45. Fundi ɋqa hæ ɋsiterabit hūi charitatis
et fidei, fuīt cāi difficilius expulsiōis, ut nō pendeant a cā 2a. in fieri,
ut conseruari; Adueniunt deīd aliuīs pōē nāli, qui eleuant
nec se hēnt ex pē ōtm, ut se hūnt spē, sd ex pē pōē. si hēnt ɋgre
griri sd ētiam hūis ɋ in cōīsumpta, abstrahit ab hūi, sīnǵ pōā pōt ɋē-
ri, et ab eo ɋ pōē dat posse opārī.

Quæris 2o. Et hi hūi infusi, pōis eleuātis, et pōē opāri, et
ɋ tēō facile posse opāri conferant? Rō derivent ɋrāi;
enent, hūis supnāles pōtam pōis eleuatis, potestem patris appendi,
sed nullo mō facilitatem. Multo tū probabilius sd hūi supnāles, pōis
tribueant nō sōlū potestem, sd facilitatem et ad operandum, ɋte credit

V. S. Th. 2a 2ae q. 23. a. 2. Caj. ibi. Sal. 1. 2ae d. 3. [illegible] tom. 10. n. 408 in fi-
ne. Pr. 1o qa ille q frequenter exercet actus charitatis, se facilitatem,
qz propensionem sentit in illos actus, sed haec maj. facilitas n nascitur ex
hbi acquisito, q est ê probabilius, nullus separatur q actus supernales, qo ex
hbi infuso provenit ea facilitas, q quidem hbis incrementum augetur, ut stati-
liuimus q actus charitatis. Pr. 2o qa impleat bnu maj. propensionem
ad aliquid, si caetera sint paria, & sentire maj. facilitatem qo cum
hbis infusus intrigenti, sit vehementior intellectio, in actus actus, et
[illegible], ut et [illegible], a qo nascatur facilitas, ad tales actus. Confirmatur qa
in naturalibus, aucta forma, v. g. calore, augetur facilitas, q actibus potest
producere proinde calores, qui antea tardius producebat. qo pari ratione
procedit in hbibus per se infusis, nec illud dissuadet [illegible] forma, si aliqs
obiiciat, qd in infantibus Baptizatis, dentur hbis fidei, &c. & non detur
facilitas, ad actus saltem huius eliciendos, quoniam hi pueri, habent li-
gatum usum rationis, & nec actus fidei, qui postea eliciunt, quanto magis
facile. Unde mirandum n est, si facilitatem n experiantur, q actus exe-
quendi.

Quaeres 3o. Ut qui habent hbis supernales a Deo infusos,
nec augmentum rationis actibus, ut sagiam, illi actus supernales
q a supernalibus hbibus orti sint, producant aliquos hbis? Ratio dubi-
tandi e qa actus supernales sint nobiliores naturalibus actibus, q qo ratio as-
signabitur, cur robustem n habeant, hbis q aliquos producant, si naturales
actus hbis producunt. Hac fortasse ratione D. Thom. impulit. q. 17 de
ver. a. 1. ad 4m. Ut diceret per actum infusarum virtutum, produci hbis
eiusdem rationis, cum hbis infuso. Huic sententiae consentit Petrus Borgomus,
dist. 691. q. ut conciliet citatum lo. D. Thom. cum alio, ex 1. 2ae q. 51
a. 4. in q Sanctus Doctor negat, generari huius q actus virtutum
infusarum; asserit citatus Borgomus, generari quidem hbis q per actus,
sed diversae speciei ab hbi infuso, ne concedamus duos hbis solo
nro diversos in eadem pota.

Probari potest haec sententia 1o. Catholicus q frequenter eli-
cit aliquem actum fidei divinae, proptereaque ad eorum actum
eliciendum, qui sit ad alios, ut experientia ostendit, sed illa maj. prompti-
tudo n nascitur ab hbi fidei infuso, quia infusus fidei hbis
aeque ex se inclinat ad omnia obta, & actus; sicuti hi hbis instar

fori, q̃ ab se indifferens ē, ad oēs suos actus, ergo illa maj. facilitas, et promptitudo, nascitur ab hītu fidei acquisito, et genito per actus fidei frequenter repetitos et a diuturnitate. Ergo 2° in Hæreticis qui fuit aliqñdo Catholicus, experitur namque hīc facilitatem maj. ad credendos aliquos fidei articulos, q̃ facilitas nō ē ab hītu fidei infusa, q̃ penitus abolitus ē in hæretico, negato uno articulo fidei, cum non propter Auct. Dei credat, et illa sit indivisibilis, q eo ipso unum eorum negat q̃ ille oīa negat, hinc fidei vīo amittit. ergo illa facilitas hæretici ex hītu fidei acquisito, in hæretico permanente, originem ducit. Hanc sentā defendit Prt, ut adnit Vazq. infra citandus n. 41. atque ipsa mā sentā fundā, quæ tamen satis facile solvemus. Sed opiniam oppā sentā longe firmiorem ratm amplecti videtur, hujus sentā solvo, antequam ppl sentiā declarem.

2am fundā solvet, q dixerit illā maj. facilitatem catholici ad actus fidei alicujus artī nō provenire ab hītu acquisito supnāli, sed ab aspēbus interioribus, et frequentioribus, quibus dedotis illius artī, mens servat, et paratiores sit, per frequentiorem usum illius actus, ut hac spē hītum invenitur, in illis actus. 2m sentā emodabis dicendo, hæreticū assentiri, aliquibus obtā quod ē de fide, nō quia inclinetur in talem actum hītu supnāli, q nullus in eo permanet, sed remenitoriē, cū sit hītu tollitur ab hītu fidei: sed quia inclinatur in ea obtā, ab hītu fidei nāli, seu pp Aꝝ humanam, q hujus inquibitur aspēbus qui dum Catholicus erat acquisivit, et conservat adhuc hæreticus, q̃ ipsi olim inserviebant ad hītu fidei divinæ, tunc ad hītu fidei humanæ et iō forte decipitur intenditur, se pp Aꝝ. divinam assentiri. Sed nō dubitandi rō actū q pendit ab hītu supnāli, quomodo supnālis sit, aliqa de eis, sed precipue pp duas hītu nō producere. 1a eū quia hujus supnālis ē instar potē, ut conferat posse operari simpler, sed potē nō producuntur p actus, ergo nec hītus supnālis. 2a eū quia actus q ē eā alicujus hīj, ē cā formalis et pxa, ut dixi de actibus nālibus, quod eū nō pōt in actibus supnālibus, cū hi pendeant ab hītu supnāli, ut a cā pxa, et formali. Solvit iā eā, q rōm dubitandi tollere, et colligi possunt ex meis principiis.

Dicendum cū probabiliori sentā, ex actibus supnālibus, nec relinqui hītu supnālis acquisitos, nec nālis, nec augeri

Physice p eosdm̃ actus hus supnãlis, t nãlis. Haec sentia ẽ D. Thom. in 3 dist. 2.a, ubi sentiãm mutasse visus ẽ. Val. ibi d. 4. q. 3. p. 4. Vt. d. 5. q. 2. Suar. 3. Sal. ibi tract. 10. d. 3. §. 16. n. 53. Vasq. d. 79. c. 10. D. Ego sane, apud q̃s alij videri poss̃. Pro qua n̄ distingui hus supnãlis effius a supnãli entitatiue, tamq̃m a rẽ physicẽ, nora ẽ n. ei meritoriẽ, n̄ negamus, ut infra dicemus, q̃d actus supnãlis, poss eare, t intendere supnãlem hum). Hũs supnãlis dicit q̃i infusus, qa a solo Deo effi est, q̃d si ille hus ab actu fieret, n̄ eet supnãlis; Male n. tūc hus supnãlis q̃si infusi a Deo appellarent, t acq̃siti, si a cẽ t fierent. 2° quia illi hus q̃ caiunt ab actu supnãli, forent ejusdm̃ spẽi, ad haus infusis a Deo, Vg. fides supnãlis acq̃sita, foret ejusdm̃ spẽi cũ fide infusa, t sic de reliquis, aut forent diuersa spẽi; N̄ ejusdm̃ spẽi qa duo hus ejusdm̃ spẽi, n̄ admittuntur in eod. sbu; N̄ diuersa spẽi, qa actus inclinant, et faciunt hus sibi illis aeq̃ genitiu, t hinc cũ mora, t dota; q̃d fictitium ẽ q̃d q̃ actus supnãles, g̃gnant supnãles hus.

3.m q̃d probandum assumpsi, ẽ actus supnãles n̄ p̃ducere nãles hus, q̃d ẽ ẽ Val. 1. 2. q. 1. a. 2. d. 3. Et illud h. lo. q̃d probari poss ũlto, ex ult.a proõe facta, si n. hus ecnt nãlis, cum actus n̄ g̃gnerent actũ sibi similem in natũa. 2.o quia motium q̃p q̃d inclinarent ad actus, hus fidei acq̃situs Vg. eet sbi diuina; suppõ n. actũ ẽ fidei diuinẽ, h supnãlem motium, a qũt in actu supnãlitem, qã p̃t in hu, ac ideo id n̄ poss ẽ nãlis. 3.a pars docebat n̄ augeri physicẽ hus supnãles, p actus supnãles, ex dictis probata relinq̃r haec pars, quiam si actus, sibi, poss augere hus nãlis, aut supnãlis, eos intendendo, poss ẽ eos t p̃ducere, ut fit in hũs supnãlibus, q̃d n̄ poss p̃dicere, ut vis sunt declarant, q̃d neq intendere.

Qui p.m sentiam sequi maluerit, dicat imprimis hus relictos ex actibus supnãlibus, eẽ diuersae spẽi ab hũbus infusis, quiam, tam hus infusus, q̃m acq̃situs si supnãlis: sunt supnãles hus Vg. fidei infusus, t acq̃situs, q̃p motiũ supnãle, sunt diuersa spẽi qa diuerso mõ motium applicant ad hunc mum actus fidei, t hus, qa diuerso mõ motiu applicant spẽi differũt; applicaõ mõ diuersa in eo posita ẽ, q̃d hus fidei

infusa, ita applicet D. Diuina ut sit natiuus ad libidinē actus fidei; Et
huius fidei desiderius, et supnālis est, ita applicet motiuum, ut sit natiuus
solum ex facultatem actus. Nō tn̄ arguitur, Habitus inducunt, et
gignunt huiusmodi sibi similes, ergo aūt; gignit huiusmodi sibi similes in motiuo
diuerso aūt, in spē nego aūt, quia licet eod mōuo, dato diuersa spē, ex
diuersa mōui applicatiōe, ut fit in ōi hu, et actu nāli, q semp spē differt
et tn̄ habit id motiuum: Si gō in potentia, et huius illi, in mutuo cōueni-
rent, variarent in applicatiōe et ideo eō in spē. Nec ē incōueniens aū
huiu supnālem gignere ab actu, dummō ē gignat ille, et huius inspirēs
quæ relutis proi, et ē cū prōbis ē prē, ffeas, infundetur a Deo: Sit huius
supnālis acquisitus, n ē cū proibis actuum, sed sit se instar huium nāliū!

Sectio 3ª

De iis intensiuis, et corruptiuis hus.

Post productionem hus, dm superest de eā intensiua, et corruptiua, 1ō de in-
tensiōe, deinde de corruptiōe dicam. Duplex augmentū in hu cōsiderari pōt,
intensiuum scilicet qd fit p additiōem graus, ad gradum, et in eorū est, ut
ē huius eo ad eundem obiectum et eundem actu in ōbꝫ facilius ipe excitet. Augmētū
extensiuū dat, quando ē huius non solū facilius, ad diuersos spē actus et obia.
De augmento extensiuo pauca expediā, qd multis egeat, asserens, bene
posse unū hum, sī nālem, sē supnālem, inclinare ad actus spē diuersos,
quales sī in hu charitatis, scilicet amor Dei, et pxī ppr Deum, dummō tn̄ illi actus
conueniant, in aliqua una rōē fōali. Si ū. obia fuerint ē diuersa, nec
subordinata, et sit se habent actus, tunc temporis plures gignentur hus, Nec
unus ad actum charitatis. scilicet, et ad actu temperāē, se extendet. Ratio
huius rōis ē, qz huius nāt in praxi, et actus, qō tendet in obia, sic
tam strictē mō, atq actus tendit, quia tendere pōit, in obia, et actus ppā
diuersos. Non tn̄ tendet tam late mō, ut vage, et adq̄uaq obia se exten-
dat, sed solummodo ad obia, et actus subordinatos. Reliqua vide apud Al.
2. trac. 10 d. 5. S. 1. Vasq. ibi d. 9. c. 2. et sequentibus, Haur. in Met.
d. 48. S. 11. Ctō augmento hus intensiuum.

Dico 1ō, hus nāles (de supnalibus statim dicam) intendu-
tur p actus se intensiores. Hac ē acceptiā ē apud oēs,
nec de ea fas ē dubitare; Et pō, qa huius efficitur ab actu, qō huius in-
tensior fas actu intensiōre, et cōfaā, ppam, nisi hac via fiendam

In intensiōe

in intensione summa quam alterum scilicet intensiones quae influant gradum huius subiecti ubique iam inventos, augmentum nullum, quod admittendum experientia suadet intelligibile non est.

Dico 2° alterum aequales in intensione, aut minus intensi gradus huius iam sufficientes, neque quam illum intendunt. Hanc opinionem mihi videtur probabilior; docuerunt hic S. D. 1.2. q. 51. a. 3. et cui adhaerent Conimbr. Med. et alii Thom. Herv. hic 1.3. c. 22. in hanc partem magis inclinat, et utramque probabilem dicit, absolute eam asserit Arag. 2.2ae q. 26. a. 2. Camb. Vict. rel. de augm. Char. q. 1. n. 2. Samuel 1.2ae q. 117. a. 8. dt. 3. ibi 1. Com. hic 1. q. 9. Fran. Sec. d. 26. q. 6. ibi 1. Suar. in Met. d. 44. s. 10. n. 14. Sed tandem in 4. d. 21. q. 51. dt. In ista quaestione. Probatur 1°. agens intendit non aliquis particulari qualitati, ut in motu ventus, quando in ratione, cum alterum et huius spe sufficit, intendit qualitati sibi passum in gradu, quod si iam invenit sibi similem formam, eo quod habet huiusmodi, sibi aequalem in gradu, aut qui habeat plures gradus, nihil proprius efficiet, quia passum est ineptum ad talem receptionem. Operationes enim agentia, quoniam effectus non excedit virtutem causae, sed effectum. Unde hic habet totius gradus huius. Alterum quod est, eosdem gradus, aut pauciores, quod gradum calidum, ut aequaliter, non auget, aliud calidum, ut aequaliter, aut calidum, ut re. ita nec alterum aequales, cum hunc intendendo, illum augebit, et afortiori, si alterum fuerit minus intensus.

Negat Vasq. suppositionem factam, si de diversis naturae minus remissus; asserit hic esse falsam in eis aequalis, concedit esse veram in eis remissionis. Unde in calore ad alium calorem, quia cum sint similes, et aequales in perfectione essentiali, et in perfectione graduali, nec calor quod alium intendit, in gradu excedat, nihil remanet quod effectum oriet. Negat esse veram in eis aequalis, quia est actus ad habitum, quia est agnoscit et perfectior, ac adeo et remissa, potest intendere habitum, quod est effectus minus perfectior, et quamvis huius retineat intentionem aeque aequalem. Hoc effugium non est firmum 1°. quia licet alteres sit iam aequalis, est vero aliquis minus in remissione graduali. 2°. Si verum foret id quod Vasques vult ipse sibi contrarius exhiberet, nam 1a 2ae disp. 1. c. 2. § 3. probabilius negat actum minimae intentionis posse augere aliquid intensum ut bonam Unde, quod negare non debebat ut sibi constaret

ret Vasques, nam ille actus minē intentiōs, ē iā equivoca actu efficitur, q quantus remissior semp poterit hūm intendere. idcō namq remissius actus hūm intendit se intensiorem, qa in s'niā Vasques ē iā equivoca.

Non obstat 1.° q̄ habitus dicam q̄ p̄va cum in se nullam hiat intentionē p̄ducat nihilominus actum intensum ergo sit iā equivoca; nam p̄va virtus cum n̄ sit capax intentionis ut vidimus in disp. d' hac m̄a, ab intensione n̄ pendet ut intentionē causet in nobis aut causa hominis de eā & eōrū aquorū capacibus ēn intentionis. Non obstat 2.° q̄ facilius actibus minus intensis experiamur maiorem facilitatem quippe in habitibus memorabilibus in q̄ sūis sua s'nia similem fundat Vasques & in aliis habitibus habitibus; qm inprimis agre recipimus q̄ actus post quos faciliores reddimur sint remissiores hūi & actu q ille comparatus fuit. 2.° qm maior illa facilitas n̄ dici poterit ex alio principio hg. nasceb ex corporis dispositione magis accomodata aut ex objectivibus spēbus.

Dico 3.° si supponamus actum à quo gignitur actus n̄ coincare hūi oēs gnus intentionis quos sit efficiens eos causando. ex aliquam indispositionem subiecti in quo inerat hūi stranēus hūi producendo, si inquam hoc ita supponamus pōt tunc hūs intendi, & p actum equalem illi a quo genitus fuit, & p actū minus intensum hūic remissiorem illo à quo genitus fuit. Ita sentiunt cum Suar. supra n.° 11. & ostendo facile hanc e[illegible]. Gignatur habitus p actum intensum ut sex. hic actus ex indispositionem subiecti in quo inerat stranēus hūs n̄ p̄duxit nisi tres gnus hūs cum posset p̄ducere sex si subiectum n̄ eēt impeditum. Tunc sic argumentor 2.ᵘˢ actus intensus ut sex pōt p̄ducere tres gnus hūs in subiecto disposito hinc hōt tres gnus hūs: sed si 2.ᵘˢ actus sit intensus ut quinq hic cum p̄ducaturi in tali subiecto duos gnus habitus, q.° iam actus equalis illi actui aquo hūs genitus ē, imo & actus remissior illum hūm intendunt.

Quo 4ª. Hus q se infusus seu supernaturalis inten-
dantur q quemcunq actu studiosum hoc est
ois apud Theol. ões sit. Dicitur ē qa si hus supernatles,
quemadmodum n efficiunt physice ab actibus quos nobi-
litale vivant, ita nec intendunt physice, sed tn moraliter
meritorie et de condigno q quemcunq actu bonu in habente
gratiam, q actus d condigno ē meritorius gratiæ et gloriæ nec
n augmenti et oium oio hium supnatium, q cum gratiam
sequuntur veluti proprietates essentiam, et intensa gratia ipsi quoq
intensione accipiunt, ut docte Suare ostendit Suarez in
mā d gratia tom. 2º lib. 9. c. 4. Dispositive vº fides
et spes in peccatore; cum q si hus morales intendantur
ab actibus et n physice n requirant proportione physicam in actu
sed quemcunq actu meritorio de condigno et valde remissa
intendi possunt in hoe iusto. Dixi in hoe iusto qa
lt fides et spes in hoe peccatore possint intendi. nunqm
tn intendentur nisi p actus intensiores ipsis hus, qd opti-
me advertit Suar. in mā d gratia tom. 2º lib. 9 c. 2º
n. 13. ad finē. Ratio hujus dī ē optima qa cum in pecca-
tore n detur meritum requisitum d de condigno, requiritur ut
meritum de congruo pp quod intendatur fides et spes sit inten-
sior hus fidei et spei, ac si foret habet dispositio physica.

Ultima quaestio hujus sectionis ē de ea ~~[illegible]~~ corruptionis hus, certum n. experientia
fuit actus, aut diminui aut ex toto corrumpi: imminuuntur
cum pp. amissionē gōus aut impedimento a peccatis, n ita nos
exercitat ut aliqn extiterunt: corrumpuntur qn oio intereunt
aut pp subtum interitu, aut contrarij actus generatione.
Sicut qn nām dices c.

An hus spirituales et males ad subti corruptionē
corrumpantur. Ratio cum distinctione. si loqua-
mur ex suppositione demus ex subto corrumpi cum hus sint
ficte accidentales, si subtum destruerentur n possent sine sua cā
mali aqua in fieri pendent et conservari permanere. si lo-
quamur nulla facta suppositione, hus spirituales n corrum-

rrumpuntur ex corruptione subiecti. materiales habitus ibi corru-
pantur. Haec doctrina est satis certa ut censere est apud
Suar. disp. 44. sect. 12 n. 15 et sequentibus. Sal. Bza
tract. 10 disp. 6 sect. 1. Vasq. ibi dis. 51. c. 2.
Ratio 1ae partis ~~[illegible]~~ responsionis, ex his, nota est.
Ratio 2ae partis est facilis quia habitus spirituales qui sunt in intellectu
et in voluntate aut tandem in anima quae omnia sunt à corrupti-
one immunia; habitus vero materiales appetitus et phantasiae
sunt in potentiis materialibus corruptioni obnoxiis, quae habitus eandem
~~[illegible]~~ conditionem subire coguntur.

Quaeres 2o. an habitus per diminutionem temporis aliquid
Sine distinctione subiecti corrumpantur. Et habi-
tibus appetitus et phantasiae dico cum Suar. supra n. 15.
tales habitus à amitti non perdi per alterationem temperamenti
quandiu potentia in qua subiiciuntur generat. Ratio est quia si
habitus induunt conditionem potentiae cuius actibus acquiruntur, unde
illa dispositio et alteratio quae potentiam non destruit, habitum et
eiusdem potentiae non destruet: nisi aliqua alteratio talis sit ut
det in potentia actus à quo fiat habitus contrarius habitui, qui in potentia
inerat antecedenter, hoc namque ultra dubium est quod
si fortior sit ~~[illegible]~~ habitus recentis eiusdem minuet paulatim vel
tollet; et etiam amittet omnino si illa quae de novo acquiritur firma inten-
sione comparet. De habitibus intellectualibus certum est
non corrumpi per alterationem subiecti à qua ipsi cum sint spiri-
tuales non dependent; quo ad usum tamen, cum intellectus et volun-
tas à potentiis sensitivis pendeant et hae potentiae certam requi-
rant dispositionem corporis, omnes habitus pendent à mutatione
temperamenti. Unde quod D. Thom. 1a 2ae q. 85. art. 5.
significat ~~[illegible]~~ in illis pendere a dispositione organorum corporis
ita est intelligendum, ut proprie quoad usum in illis explicetur, et
et quia haec, aut illa dispositio contraria fit esse occasio ut omnino
illi usque fiant actus omnino habitibus inimici. ~~[illegible]~~

Quaeres 3o. an habitus corrumpantur per omnimodam cessationem
actus? Respondeo negative, si sistamus in pura cessatione actus.

Hac i(n)venta D. Thom. l. citato. Ff. in 3. Conr. gill. 1. d. 28. Azor. in moralib. l. 5. c. 3. Suar. sup. n. 6. Sal. l. 3. n. 12. Vasq. d. 80. c.
2. Fundam. huius co(n)clus. q(uonia)m hij n(on) pendent in conservat. ab actu, ut n(on) adversarii concedunt, duraret hij [illegible] sine actu, q(uo)d si ita dura- bit sine actu, ita quiuis dato o(mn)ia cessatio actus, in actus [illegible] n(on) reparato, subsistet nihilominus hij. Unde ais in q(uo) e(st) difficultas, pro- q(uo)d de hij p(ro) aliquod tempus ab actu, et ea 2a n(on) pendent in conservat. ut concedunt adversarij (de 1a enim hic n(on) agimus, certum namq(ue) e(st) q(uo)d ab illo pendeat hij in fieri, et conservat.) ergo magis q(uo)d minus hij pendeat in conservat. ab actu. Ita, et cum hij tempus [illegible], id q(uo)d adva- tem [illegible] independens erat in sua conservat. ab actu; q(uo)d temp. eam inde- pendentiam, ut eandem etiam consequabit. Quævis hæc dicta cum sit, vu(lt) [illegible] p(ro) acciuj et reparandi cessationem actus, diminui, et [illegible] hij; quivis [illegible] illa cessatio ab actu [illegible] conspicua, si [illegible] ut exerceat independentia, ex cujus actu repetito gignatur hij, [illegible] immineat, ac tamen expellat hujus conservat., t(antum) [illegible] illa cessatio [illegible]- [illegible], ut [illegible] aliis impedita actionibus, [illegible] alia contra interponens actus [illegible], an- tiquatos [illegible] [illegible] n(on) exerceat.

[illegible] Sojiciij in Thom. [illegible] 1. mor. c. 19. in fine. Gab. et alij. [illegible] memoriæ p(ro) [illegible], et cessationem similiter experien- tiæ, [illegible] constat, [illegible] [illegible] memoria [illegible]; [illegible] n(on) usu, et cessationem actus amittitur hij. [illegible] A. Phy. l. 6. de logit. [illegible] vitæ. c. 2. in q(uo) docet [illegible] [illegible] n(on) [illegible] lib. 8. Aet. c. 5. taciturnitatem amicitias dissol- vere. [illegible] ad [illegible] objectionem. [illegible] 2 [illegible] in [illegible], actu, et [illegible], ex [illegible] illius [illegible] postulari, hij [illegible] [illegible], q(uo)d at- tinet ad hunc genus illa sit, [illegible] n(on) [illegible], aut [illegible] [illegible] exerceatur in [illegible], [illegible] ex- erceatur in actibus [illegible] gignatur hij [illegible] [illegible] hij [illegible] in [illegible], [illegible] et n(on) p(ro) cessationem actus. [illegible] si illa resideant in [illegible], cu(m) illius pendeat multu(m) in hac vita a [illegible], et [illegible] alios actus exerceat, magis adhærebunt memoriæ [illegible] illa, [illegible], et [illegible], [illegible] [illegible], ac [illegible] impediet memoriam intellectiva(m), q(uæ) n(on) exit in actum, abolita videtur, [illegible] memoria sensitiva;

accedit, qd phasmata nania, ad usum memoriae, illecitiva perdi possit, ex aegra corporis temperatum, aut re sui, Sed hi dicere, ad 1um possum intelligendum ei de usu, non vero de ea hic sic, quod aliis omnium nanis mei, fiunt vius sic, non vero sic, ut ex dictis constat.
Ad 2m loqui obiicio, taciturnitatem destruere posse amicitiam; quia ex taciturnit. quod arcias, potest nasci hic odii, quod amicitia evertat. 2o dico destruere amicitiam non quodam, sed quoad externa signis, quod hic amicitia quasi animo adornat, quum potissimum signum est de amico, et laude sermo.

Quaeres 4o, an hic habitus minuant, aut corrumpantur ab actionibus contrariis, an ab aliis. Resp. cum cetatis... corrumpi, aut minui habitum, ab actu contrario, in quo sunt efficientis, In quo vero eam habitis, corrumpi ab hic contrario interposito. Prima pars, quia actus est eam, quod efficiendo habitum dat extrahan. sed, quod habet repugnat in aliquo subiecto, ut alio hic; quo actus expulsivam, aut diminuit effi. obtinet. Nullo tamen modo minuatur, vel habitum expulsivum habebit. Haec non est ab hic, vel erat 2a pars probanda, ut nam calor oppositus immediate frigori, et ab illo habet expelli, quum sit effectus a frigore, sed hic non oppositus minime actui, sed aboni hic; vel ab eo habet corrumpi, aut minui, effi ab actu, quod habitum genuit, sed tamen dicendum est de habitum supernaturalium corruptione et diminutione.

Habitus supernaturales, quemadmodum augentur per actus morales, ita non morales corrumpuntur, per quodcumque peccatum mortale, nec servant regulas habitum naturalium in corruptione, quemadmodum nec in productione. Haec est vox et est afferenti vox quod de constat. illud sed tamen probatur ex modo de gratia hic suspendum est, corrumpi sicut et reliquos hic supernaturales per quodvis peccatum mortale, in corruptione minime fermenta fidei, et spei hic. quod hic in peccantem manent nec corrumpuntur, nisi fides per peccatum mortale infidelitatis; spes, vel per peccatum mortale infidelitatis, vel desperationis mortalem. amittitur per desperationem spei, quia illi est oppositum, per infidelitatem, quia fides est radix et fundatum, sine quo nemo aliarum virtutum supernaturalium sustineri, fides amittitur per infidelitatem, quia illi est opposita, non amittitur per desperationem quia spes non est nania ad fidem, potest enim quis ad credendo detrahi, sine affectu consequendi id quod credit. Ratio vero cur duobus posito demerito

pecc. mortalis, eminenter; voluit fidem et spem corrumpere, quae fidei et for-
tius justitiae; et spei proinde, ut in fiducia sua peccator consolationem inspiceret.
Voluit ergo Deus naufrago peccatori, et post peccatum mortale in-
mundo, fidem, et spem, duas veluti in naufragio tabulas superesse, ut
illis mediantibus recuperata gratia, portum salutis aliquando obtinere.

Sed est duplex difficultas contra pauca, quae in hac doctrina resultat. Prima
in hoc subsunt fidei, et spei supernaturalis. Nam pluribus his supernatura-
libus destruuntur moralis per plures peccatum mortale. Secunda est
hic spei et fidei, quae solum per peccatum contra spem, aut fidem corrumpuntur,
admonet quod ita exponunt; quod sequendum est ut in hoc corrumpantur, non moralis
de habitu; Nam si moralis, et dementiae corrumperentur, per quodlibet pec-
catum mortale corrumperentur, et hoc spe per oppositum de .. quod est peccatum
longe gravius peccato desperationis, et infidelitatis. Unde non valet no-
bis, ut in Sanc. fr. inclinaret 1. 2ae. q. 91. c. 4.

Sentio nihilominus hos habitus expelli non solum, et eorum
vi ab infidelitate, aut desperatione, quod moralis et ex ordinatione
Divina, sequitur D. Bon. in 3. dist. 27. a. 1. q. 4. Duran. q. 1. ad 1m. Scot.
q. 1. ad 2m. Gab. q. 2. a. 3. du. 2. Almain. et Med. ibid. Gab. 3. q. 1.
Suar. de fide. d. 7. s. 4. n. 8. et in ma. de gra. tom 2. lib. 11. c. 7.
a. n. 11. Non ergo expelli hos habitus moralis per plures peccatum, imo per pec-
catum gravius desperationis, et infidelitatis, specialiter fuit ordinatione Divina, ut
in peccatore relinqueret Deus has illas tabulas in remedium salutis,
quas ipse perdit per actus infidelitatis, et desperationis, non solum ut ordinem, quod
moralis, et dementiae. Si habitus pugnarent cum his, aut foret ex-
pulsi per actus infidelitatis, et actus desperationis, ut fruerentur oppositis his
habitibus fidei, et spei, aut foret 2o per habitus infidelitatis, et fidei; habitus despe-
rationis, et spei, pugnarent contra, et ex natura sua. Sed neutrum est verum; quod et-
iam minor hic quod est difficultas. Non est verum 1m quod assumitur, per hunc acq-
uisitus, et naturalis quibus est habitus infidelitatis non pugnant cum hoc supernaturali, et
infuso, sed cum hoc proportionato, quibus non est habitus fidei, et spei supernaturalis.
Nec est verum 2m, pugnare sufficit hos habitus formaliter, per actus infidelitatis,
et desperationis, sed sint incompatibiles, et tales observantur nihilominus
habitum, et hoc non corrumperet hos fidei, aut spei quomodo corrumperetur, non
interveniente peccato mortali, quod sine dubio habent nunquam com-
mittitur, quod sequitur, quod habitus non se expellant cum hoc, sed tamen eadem

entis Physici, indeliberatis actu producta, hunc expellit. Fidij autem pi

2a. difficultas est circa intentionem hius supernatis, satis sit

condignum meritum, et minimum in hoc gratiae, et non ad omnino destru-
ctionem sufficiat saepius demeritum, morali ve veniale peccatum? Rño in hoc

grato satis est condignum meritum, quod cum procedat ex vi Dei charo, est me-
ritum simpliciter de condigno, ita hunc auget moralis. Attamen in or-
ctione ad supernatis, satis non est veniale peccatum, quod cum hic stare potest
amicitia Dei, et merito de condigno, et intendat huius. Dicis, non possit ex

toto huius, sed per peccatum veniale minuatur, quamvis postea per novum me-
ritum, iterum augeatur. Rño ex hinc supernatis nunquam minui, sed tantum inten-
dj et augeri, ut tenet cum SS. Scholae quam refert et probat Suar. in ma de
grã lib. 11. c. 8. n. 1. Ratio vero est quod peccatum veniale non remittat nec

demeritorie huius supernatis quod peccatum veniale quamvis multiplicetur,
nunquam minuit intentionem specialem gratiae, alioquin, cum per peccata ve-
nialia, si ea multum augerentur, gratia non semper omni manere, quod nemo

non dicit, quod huius gratia non minuitur, et ita eaten huius supernatis quam re-
quirit tanquam proprietatem etiam, eadem de illis erit ratio.

Sectio 4a

Quonam modo actus concurrant ad hius?

Tam hius naturalis, quam supernatis est causa habitus, in potentia, quam ut vitaliter actuetur
afficiunt. Eadem vero veram hius, in actum, tanquam in proprium actum
tendit. Dicendum tamen est hius potentiis convenire, ut vitalem eam actus,
aut efficiant. Circa hius naturalis, rogandum est, sint causae naturalis actus, ad
actum incipiant, est minor difficultas, et receptivum, quod hi hius non sint

causae naturales, quoniam potentia, ut de se ipsa satis est ad efficiendos vitales actus;
ita de ipsa satis erit ad eosdem recipiendos, et praeterea quamdiu per potentiam
antequam obtineat huius a Deo est causa naturalis actus. Sed et loquendo erit
de eadem post productionem huius. Nec ullo est ratio, quod ut oppositum dicamus
nos urgeat.

Difficilior est haec dubitatio in supernatibus habitibus, utrum scilicet
dicendi sint, causae naturalis actus, eorumque vera recipiant. Af-
firmant Maz. in 3. dt. 14. q. 2. dub. 2. Marc. in 3. q. 10. ar. 2.
quod sicut hoc ratio est efficax, potentia naturalis ut faciant actus supernatis
q. 9. titu, ut elicuit visionem Beatam, et sic de aliis, elevantur mean-

tius hūbus supnālibus, qm cum de se nō sit illis pportionatū actum, ad recipiendam visionē supnālem, quēadmodum improportionatus erat ad efficiendū, ad eandem visionē, lumen glīæ, quo eleuatus nūc supnālis, recipiet visionē, ut pri: actus supnālis. Ad ōbāt hæc senta, qa sicut ex illis, et lumine glīæ fit unū prīum effēm visionis Beatæ, ita ex utroque fit unū prīum, seu unū prīum mālē, in q visio recipiat.

Affirmat probabilis relata senta, qd ueror nō omnimus ē oppā, q docet, actus vāles supnālis, ad recipiendū hūi. Beatæ visionē in lumine glīæ &c. Ad ea pp. cīt Capr. 49. q. 4. a. 3. Scot. in 3. d. 14. q. 2. Suar. in sum. Teol. lib. 2. de attributis negāt. c. 11. n. 24. pri: 1o qa si nūc reine cū mālis actus, et actus recipiendi in solo hūi supnālis, fuisse sit etiā in prīa; 2m ē falsum qa actus vālis recipitur ex prīa, qa fit. 2m nō ē possibile qa cū lumen glīæ, Beatæ ē illud sit dua entis ratione prīa, nō videtur possibile, qd unū sit ex ambobus, seu unus et idem actus, utrique uniatur. Pri: 2o quam q eleuat prīam immediatam, ut vālis operetur, illam idē eleuat, ut recipiat, sine noua eleuatione; cōsequentr immiendi opāti vāto, dicat ē opāe efficienti agendo, et mālis recipiendo. Ad fundamentum et prīa pplicanti, ad visionē Dei q concursū actualem ut sit, et nō fuisse, nō recipienti tamen vitā in eo concursu, a q efficiendo fuerit, sed et nō recipietur in lumine glīæ, qd prestat illi nunc et qd cum iis supnālis proportionare sit. Ex hac ultima ratione, soluitur etiā prīoris oppositæ sentiē, et ōbōnis.

Ultima eā q ex priori ueoebat erat oftā, qui inueniri in hūius supnālibus ad suos actus extra deum ē apud nos, cum constet, tristi supnālis hūi deo, uel hūi prīis, cōsequenti inhabilitas illius, et status prīam, improportionatus hūat vires ad supnālis actus; nō ē hum, q concursū supnālem, ad eos eliciendū. Ex hac rōne deniq hūius supnālibus q ē ueluti prīa et eā prīales prīo actuum, eq nunqm priusē fiunt, ut ordinatis prīs; dubitare nō ē, qd fuit eā oftā actus ē intentionis in eo operari. De hūius prīs nālibus in qa facta rōō nō licet, ipsinam in difficultate huius sec. en concurrant effi

ad actus; ad ea ipsi conit; et alia his affinia.

Dico: Habitus necessarius sit cum potentia, in qua est, actus faciendo. Hoc
cum D. Th. 1. 2. q. 49. a. 3. in corpore, Cajet. ibi, Hispa-
dinae. Val. d. 4. q. 1. punc. 2. Vasq. d. 80. c. 1. et discipulis. Sal-
man. 10. d. 1. s. 2. n. 29. Font. q. Met. c. 1. q. 4. s. 2. Suar.
in Met. d. 44. s. 5. n. 6. et plures consentiunt. Pr. 1° his dicen-
dum potentiam, ut ipsa facilius et delectabilius operetur; et non potentiam posse
facilitare, nisi concurrant ipsi, in eisdem actibus, quod lib. primi-
ni q. continentem difficultatis. Nam Mag. et experientia potentiam compen-
sat frui, ideo, haec infert. Pr. ergo min. 2° quia bene omnia optime
intelligendo quomodo habitus dictus facilitet. Pr. 2° quia ergo equatur naturaliter po-
tentiae potentia, quomodo habitus formam vincit, ut facilius operetur. 2° modo
auferendo impedimenta, quae cum semper durent in potentia, quin hi di-
minuantur sit semper vincat; alio modo, et non impedimenta auferendo, potentiam
vincat. 3° modo itaque potentiam formam vincere, eam disponendo, ut
recipiat actus ad id habitus est, quia ut potentia antequam acquireret habitum, actus
vincebat, illosque recipiebat. In et vinci actus, et illum recipit,
post acquisitum habitum. 3° modo vincere potest potentia ad actum, au-
gendo virtutem potentiae, id nisi potentiae et inutilis, quia virtus potentiae inten-
di aut remitti non potest, ut diximus ad 2m lib. Met. d. unica s. vi.
d. In dubium: Nota autem intentionis et incapax, ita necessarius
potentia in 1. eandem intentionem, plura vice ad intelligibilem; Superest
quod 4°, et vis nisi, quod habitus facilitet potentiam ad opus concurrendo cum
illa ~~..~~ actum, ac augendo virtutem potentiae, nec intentionem, quam illa
respicit, sed quasi multiplicationem virtutis, quia ipse habitus, ac ipsa potentiam actuat,
tanquam virtus in actum influens.

Hinc colliges falsitatem sententiae quae negat, primum officium
habitus in actu. Imprimis, quod in ea male intelligitur, habitum
inclinare potentiam ad actus, planum namque est; Nam tunc habitus po-
inclinat in actu 2° gradu potentiam inferat; tunc in actu 2° gradu et
a potentia et habitu aequaliter actus. Colliges, et solvimus illius difficul-
tatis, quod oppositae sententiae durat, quomodo scilicet intensio causae univocae, dum potentia
multiplicat, non repugnant ut unus calor v.g. alius illi aequaliter
et statim efficiatur, repugnant tamen ipsi causae aequales, quidem et supponitur, et
hic, tamen namque habent se totum, diverso modo illud attingunt, actus nempe

imme hii nō meante actu, qd actus ē ad Dñiū specificam. Deinde suppō possibilis eē, qd actus sit eē hii nobilior, utpote ē eā simpl. nāña ac-
tus ē totalis, cum poā n influat imme, nil in actus talis, ōfio n ē
effectio hii; cum ex oppō hii n sit eā naña actus, nec totalis. vin-
cit tū hii actum in permania; d hac nobilitas ē major, in qd; ētio
positi ordo argō adversarios, hiū n posse efficere actum.

Si opponet, eē aequale sit esse diversa ab effectibus, ē
illis nobiliores; qd n hii ē eā actus, erit illo nobi-
lior, qd ē aperte ē eā dicta, potest actus influit effi in lucē, qd
hii n posset influere effi in illuminatiō. Neō semp actū eē
nobilissimorem hii, qa tō hii sit eā aequoca actus, ē eā aequoca mi-
nus pralis, partialis, ē n naña simpl, iq n erit nobilior; sicut
sol si oppon. hiit. Quando actus qa ē eā aequoca hii, pralis, totalis
ē naña, iq ē eo nobilior. Ad id, qd addebat in argō, repugna-
re videlicet, mutuam efficiam actus ad hiū, et ē; neō hiū mi-
grā concurrere effi ad efficientiā ferm illius actus, a q factus ē,
et ad alios eiusdem spēi, ac pind eā n dari mutuam efficiam circa
eandem rō eam, ē efficiam, qd rō dicid efficere ex se hii, ad actū
eiusdem spēi in eo, q ipse hii genitus ē n repugnat, q actus
ut dixi, facit totum, ut eā pralis, totalis, naña, ē nobilior ef-
ficid rō ab hi, tanqm a eā partiali minus prali, nec naña.

2° id. Hii efficient intēm ē subtām actus, in
qs potēm facilitant, ē inclinant. pō hoc id, q
ē Ptl. supplī, si unum, ē alterū excipias, qa hii efficid concur-
rit ad actu id, in poā, ut vidimus, d poā eāt subtām, ē
intēm actus, qd eandem eāt hii. Dices hiū inc. facilite
in actum, prā intēm; d ē 1° qa facilitas illa, aut eāt maj.
intentiō in actu, ē hoc n ē aliqd aliud, ab intē actus; qd
q facilitem eāt, eāt et intēm; aut qd certū ē maj. facilitas
in actu ē devinias q remitt̄ apoā, expeditus operatus, eū hii qm
sine illo; qd n potest fieri ab hi hac facilitas, ni qius devenit
ad intēm actus, qm dū facile efficit.

Hinc aequalus coem ptū loqdi minus circumfer-
ri solitū, hiū videlicet supnalem eē naitum
ad subtām actus; hiū tū nālem eē naniū ad facilitem actus.

d. n. in eo mölogn̄ti sign̄ati facilitati, ē aliqd ab esse actus dist.
ad qd poss concurrere hu̅s, ut cum̄ido ad boni actus; et sign̄ari
qd hu̅s supplis sit nanq simptu, tanqm prind sine q, poti n pot el-
licere actus supnalem; Eg. visioem Beata, hu̅s tu̅ nullus, ut ēt nanq
simptū, ad bene ē, quiam in eo pōt poti facile p̄ducere illam
interim actus, qui sine hu̅ ut in̄ aeqe efficere valebat.

3a. Eo. Poti cum hu̅ simli, pōt p̄ducere huni n̄ solu̅
facilius, ed ēt in intentlone maj. qui poset hu̅
denudata. Opponamus exptum, ut hoc amplius declaretur; sup-
pō, qd poti sine hu̅, porit p̄ducere 8 gradus actus, tunc temporis
dico, qd si poti addat hu̅s 3g. vel 4or, pot poti hu̅ adiuta p̄du-
cere actu̅ interim 7 gradus intensionis, et sic hu̅s facere poducere
actu̅ de intensiorem. Atque doctrina d ö. facr. in Met. d. 44. s. 6.
n. 2. q ea tu̅ militat coijs scholasticorum senta, et validissim fun-
dam. Ex schol. Scot. qol. q. 9. 4. Op. in 1o. d. 17. q. 1. a. 2.
Durq. a. 7. not. 3. Suar. toc. 3. d. 4. Val. d. 2. Ma. q. 4. Tony
g. Met. q. 4. s. 2. d. 3. i. s. Val. 1. 2. d. 4. q. 1. puncto 2. Sal.
trac. 10. d. 1. s. 2. n. 36. Vbi alios refert.

Fundam. d. virtus aucta pōt in maj. effcim, se inten-
siorem p̄dire, qm p̄dibat, antequa augeretur. Id virtus
poti in hu̅, auctaē. Min. n. det suos gradus virtutis q et si, n inten-
dant virtutem poti, compendo vna q̄litem intensioreq; poti. n. inten-
siois ē incessans, augent tu̅ illam virtutem q additioem nouæ ptis,
h. ē q additioem hu̅s ad poti, qd poti cum hu̅, effcim intensiorem faci-
lius edet, qm sine hu̅ porit, et eam conatu̅ applicaret. Maj. decla-
ratur exemplis tam naturalibus, qm supnalibus. Motus localis sit cum luce
solis, intensiora caloris ēt, qm si, et motus terrenis sumpti carent.
Eodm mō duo hoies trahentes aliquod pondus, majore impulsu̅ appli-
cant qm vnusquisq applicaret. tandem voluntas adiuta hu̅ charitatis,
et sit cum, gra̅ actua excitante intensiorum actu̅ charitatis faciat, qm
faceret in solo hu̅, aut cu̅ solo auxilio excitante. Min. p̄bō vad,
quiam, et n̄ ōpar vna q̄litas ex actu, et hu̅, ēt n ōpitur ex fortis duo-
rum hoium trahentium id pondus, nec ōnitr vna q̄litas ex hu̅ cha-
ritatis, et gra̅ excitante cu̅ voluntate, et nihilominus virtus volunta-
tis, et trahentiu̅ pondus augetur, qd erat. 1a. itaq ex antedibus bene
infert, tota h. argum facile applicari pōt, ut dicamus posse concurrere ad au-
tu̅, se intensiore.